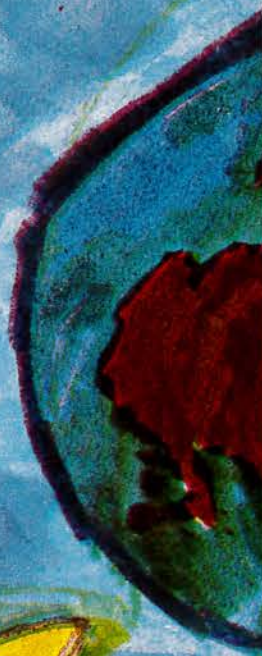

GALEB

5

1971-72

GALEB MLADINSKA REVIJA

Leto XVIII
Številka 5
Februar 1972

Mesečnik (8 številok)

Izdaja:

Založništvo tržaškega tiska, Trst

Glavni urednik:

Lojze Abram

Odgovorni urednik:

Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:

Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - tel. 415534

Tiska:

Graphart, Trst

Naslovna stran:

Marko Zubalič
5. nazred
osn. šole Sv. Frančišek

Posamezna številka:

150 lir

Letna naročnina:

1200 lir

Vsebina

Angelo Cerkvnik: Maričina skrivnost	105
Stana Vinšek: Mlada pomlad	109
L. A.: Pomemben jubilej Danila Gorinška	110
Danilo Gorinšek: Tine Smola	111
Danilo Gorinšek: Sreča	112
Vojan Arhar: Zamorska	113
Lojze Abram: »Super Guppy«	114
Meta Rainer: Zima	115
Črtomir Šinkovec: Potice	115
Črtomir Šinkovec: Močnejši kot lev	116
Lojze Abram: Enajste zimske olimpijske igre	118
Tone Batagelj: Vrabček	119
Stana Vinšek: Matiček in teta	120
Matthias Falk: Tat, ki ga je prignal mraz	121
Naši mladi sodelavci	122
Šolarji pišejo	124
Nagradni natečaj	124
Nagradna uganka	128

Angelo Cerkvnik

Ilustr. Milko Bambič

Mariča ukrepa

Mariča je zasledovala sleherni očetov korak. Spremljala ga je neopazno, hodila je za njim, kakor hodi za valovanjem morja tiho pošumevanje; kakor hitro je stopil v hlev, se je pritihotapila na skedenj, splazila v svislji in opazovala, kaj počne.

Gorjanec je tiste dni večkrat stopil v hlev in kdaj pa kdaj kar po celo uro stal pred vrečami pšenice. Premišljeval je. Očitno je bilo, da se nikakor ni mogel odločiti. Tuhtal je in tuhtal. Za in proti. Konec koncev je vselej zazrl pred seboj skoraj popolnoma slepo Maričo. Mariči se je smilil prav v dno srca, saj je natančno vedela, kaj ga skrbi in muči. Po licu ji je spolzela solza. Najrajši bi bila kriknila: »Oče, nikar!« Pa ni smela. Če se bo le odločil, bo morala zločin onemogočiti.

Navsezadnje se je v nedeljo popoldne odločil.

Popoldne je ostal sam doma. Zalka se je odpravila k sestrični v Zapotočje. Povabila je tudi Marka in Maričo.

»Že dolgo, že tri, štiri mesece, jih nismo obiskali, oni pa so bili medtem dvakrat ali trikrat pri nas. Užaljeni bodo,« je domnevala.

Gorjanec je odkimal.

»Skrbi me tarejo. Bil bi žalosten družabnik. Rajši ne. Pozdravi vse in jim reci, da se bom oglasil kdaj pozneje!«

Mariča je privolila, ko pa sta z materjo prišli v gozd, je dejala:

»Premislila sem si. Pomilovali bi me. Le verjemi: vsej družbi bi skazila počutje. Pa še slabe volje sem. Rajši ostanem doma. Recj jim, da jih bom obiskala, ko bo prišla na velikonočne počitnice njihova Jana. Povedala mi bo, kako je v gimnaziji.«

Tako je naposled Zalka sama ubrala pot v dolino. Bila je otožna, a morala je pregnati neprijetno nedeljsko popoldansko moro.

Mariča je pospešila korak proti skednju in se, skrbno oprezujoča, da je ne bi zalotil oče, vtihotapila na skedenj in se tiho tiho, tako tiho kakor skrita misel, po vseh širih priplazila do svojega skrivališča v svislih. Oče je že bil v hlevu. Stal je pred vrečami pšenice. Nepričakovano je stresel glavo in se jezno ozmerjal:

»Mevža, šleva šlevasta!«

Odločno je potegnil k sebi vrečo, napolnjeno s pšenico, jo postavil pokonci in razvezal. Odklenil je omaro, vzela iz nje prvo vrečico hašiša in jo porinil v pšenico. Potlačil jo je nekako v spodnjo tretjino vreče in z roko zrahljal penico tako, da je vrečica hašiša prišla skoraj natančno v sredo vreče. Vrečo je zavezal, jo otipal z vseh strani in ugotovil, da ne bi mogel nihče z otipavanjem ničesar odkriti. Nato je vrečo zavlekel k vratom in jo naslonil na zid. Prihodnji dan zjutraj bo vrečo naložil na lojtrnik, poleg nje pa še dve vreči pšenice, v kateri je, na enak način, vložil še dve vrečici hašiša. Tudi ti vreči pšenice je prislonil na zid. Potem se je lotil vreče za seno. Ta je bila večja.

Tedajci je Maričo nekaj nepričakovano zaščegetalo v nosu. Kihnila bo. Spreletela jo je vročina, v hipu se je vsa spotila. Bliskovito je zarila glavo v seno in kihnila... Seno je potišalo, skoraj popolnoma zadušilo izdajalskih kih. Nekaj trenutkov je tiščala glavo v seno in poslušala. Ali ni morebiti oče kiha le zaznal? Napeto je prisluškovala. Nič. Možgane so mu pač prevevale druge skrbi. Tlačil je seno v vrečo; ko jo je napolnil do tretjine, je vložil vanjo četrto vrečico hašiša ter okrog in okrog hašiša natlačil seno, tako da je vrečica stala natančno na sredi. Naposled je v vrečico natlačil seno skoraj do vrha in jo zavezal.

»Tako, zdaj bi bilo gotovo! Kdo bo vozil dvakrat?! Vsakokrat samo po dve vrečici! Da bi dvakrat, namesto samo enkrat, prestajal te muke? Ne, rajši tvegam! Kar bo, bo!« je momljal v svojo brado in prislonil tudi vrečo s senom k vrečam, ki so že stale ob zidu. Vidno si je oddahnil, pogledal Miška in ga nagovoril:

»Kaj deš, Miško, ali ne bi šla malo na sprehod?«

Miško je veselo zahrzal, kar je pomenilo: »Da!«

Stopil je h konju, ga odvezal, odprl vrata in ga spustil na dvorišče. Vedel je, da Miško ne bo ušel. Napotila sta se proti gozdu, Marko prvi, Miško pohlevno in lenobno za njim. Miško je tu pa tam utrgal kakšno suho, pritlikavo bilko, bolj za šalo ko zares, in sem ter tja zadovoljno zahrzal.

Mariča se je dvignila, stresla z las seno in mrve in se sploh očedila, saj se je seno držalo obleke na vseh koncih in krajih. Hotela je stopiti v hišo. Bila je zaklenjena. Oče je vrata zaklenil in vzel ključ. Bil je raztresen ter pozabil obesiti ključ pod polico na notranji strani hlevskih vrat, kjer so ga ponavadi puščali, kadar je kdo zaklenil hišna vrata. Pravzaprav je bilo nepotrebno zaklepati vrata, ker je redkokdaj kdo prišel na Gorjančevino. Domačija je stala tik ob meji, vsepovsod si lahko naletel na graničarja, konec koncev pa ni bilo v hiši mnogo denarja. Gorjanec je vsak ficek sproti nesel v hranilnico. Ni hotel izgubiti obresti. Zlatnina pa je bila, kolikor je je sploh bilo, skrbno zaklenjena in dobro skrita.

Mariča si je znala pomagati. Dvignila je lestev, jo prislonila k oknu svoje sobe, ki je gledalo proti vrhu Gadjega brega, ter se povzpela v sobo. Srce

ji je močno utripalo. Čakalo jo je še težko in zahtevno delo. Umila se je, počesala, se slekla in ulegla.

Dolgo je premišljevala. Obhajala so jo mešana čustva, ki so se naglo spreminjala. Nekaj trenutkov jo je navdajala žalost, nekaj trenutkov poredna, razposajena veselost. Končno jo je premagala utrujenost. Zaspala je. Marko in Zalka sta se vrnila skupaj. Marko ji je namreč šel z Miškom naproti. Ko je zvedel, da Mariča ni šla z materjo, se je začudil. Kod se potika? se je spraševal. Kako sta se začudila, ko sta stopila v hišo in jo našla v postelji! Trdno je spala. Le dihanje je pričalo, da živi.

»Bržkone se je vrnila, preden sem zaklenil duri,« je glasno premišljeval. »Po vsej verjetnosti se je vrnila medtem, ko sem bil v hlevu, in se ulegla.«

»Zadnje dni je videti nekam utrujena,« je rekla Zalka. »Naj kar spi!«

»Večerjati pa le mora,« je ugovarjal Marko.

»Spanje jo bo bolj okrepčalo ko večerja,« je dejala Zalka. »Če se zbudi, bo popila kozarec mleka, lahko ji tudi scvrem kakšno jajce.«

Ni se zbudila. Starša sta leгла in kmalu zaspala. Mariča se je medtem zbudila. Skočila je s postelje, si obula copate in poslušala. Oče je v sosedni

sobi glasno smrčal. Čudno, da lahko sploh spi! je premišljevala, se splazila skozi okno in se spustila po lestvi na gumno. Dobro, da nimamo pri hiši psa! je v mislih dejala. Ovčar Močni je bil dolgih osemnajst let pri hiši, je pa prejšnjo pomlad poginil. Bil je že skoraj popolnoma slep in gluhi. Vsi so dolgo žalovali za njim. Še vedno mislijo nanj, še vedno se Mariči zasolzijo oči, ko se spomni naj. Oče je sklenil, da ne bo kupil psa, dokler znova ne dobi šarplaninca. Ko bi Močni še živel, bi jo zdaj pozdravil z veselim lajanjem ter jo nemara izdal, je pomislila

Mariča. Menda ne bo Miško preglasno zahrzal, ko bo zaznal zven njenih stopinj, je upala. Stopila je k hlevskemu oknu in segla po ključu, ki ga je oče ponavadi obesil na žebelj, zabiti pod okensko polico na notranji strani okna. Okno je bilo vedno odprto, le kadar je pritisnil hujši mraz, kar se je dogajalo bolj poredkoma, so okno zaprli in ga na zunanji strani zapahnili.

Odklenila je vrata. Miško se je obrnil in veselo zahrzal.

»Pst, Miško! Ne smeš me izdati!« ga je zaprosila, stopila k njemu in ga pobožala po gobcu. »Zdaj pa tiho!« mu je velela.

Nato je najprej iz omare vzela dve prazni vreči, z njima pregrnila okno in prižgala svečo, ki je vedno stala v svečniku na orodni omari, poleg nje pa vžigalice. Pogledala je na okno, ki ga je bila le zasilno zagrnila, in tako namestila vreči, da se ni mogel iztihotapiti skozi okno najpohlevnejši žarek že tako in tako prepohevne svečne razsvetljave.

Tedaj se je lotila vreče, napolnjene s senom. Morala je zmetati iz nje polovico sena, da je prišla do vrečke s hašišem. Dolgo, predolgo je trajalo, se ji je zdelo. Iz prsi se ji je izvil vzdih olajšanja. Ven zmetano seno je bilo, kajpada, treba znova stlačiti v vrečo. Na tleh ni smela ostati niti najmanjša sled njenega početja. Zato je tla okrog vreče skrbno pometla. Prepričana je bila, da ne bo oče ničesar opazil. Vrečo je težko težko zvezala. Očetu je pogostoma pomagala zavezovati vreče, zato ji samo zavezovanje ni delalo težav. To pot pa je bila vreča nenavadno močno natlačena. Oče je bil, razumljivo, neprimerno močnejši ko ona ter je bil vrečo lažje natlačil. Spotila se je, delo pa je le opravila. Koj nato se je spoprijela z vrečami, napolnjenimi s pšenico. To delo je opravila lažje. Paziti je morala le, da ni vrgla iz vreče kakšnega zrna pšenice. Segla je globoko v vrečo in z naporom — napela je vse moči — vlekla vrečico mamila iz pšenice. Šlo je počasi počasi, centimeter za centimetrom. Vso večnost je trajalo, se ji je dozdevalo. Ko je tako izvlekla vrečice mamila iz vseh treh vreč pšenice ter vreče zavezala, bi se bila najrajši usedla in na ves glas zaukala... Roke so se ji tresle, vsa je drhtela. Bilo je le prenaporno. Težko je dihala, srce ji je kar razbijalo.

Nekaj trenutkov je negibno stala in z globokim dihanjem zajemala sapo.

Za silo si je odpočila. Še enkrat je pogledala, ali je vse v redu, ugasila je svečo, snela z okna vreči in ju spravila v omaro. Stopila je k Mišku, prižela obraz k njegovemu gobčku, ga pohvalila in mu obljubila:

»Priden si bil, Miško! Jutri dobiš plačilo.«

Pobrala je vse vrečke hašiša in jih, drugo za drugo, zanesla do gnojišča, z vilami izkopala globoko jamo, zmetala vanjo vse štiri vrečke in jih zagrebla. Vile je spravila v hlev, zaklenila hlevska vrata in ključ obesila na staro mesto.

Bilo je hladno. Pihala je pohlevna, na videz prizanesljiva, v resnici pa mrzla burja. Mrzilo jo je. Bala se je, da se bo prehladila, in se je, čeprav bi se bila rada usedla in si pošteno oddahnila, po lestvi povzpela, zlezla v sobo, se urno slekla, se ulegla in se pognila do vratu. Srce ji je še vedno glasno in nemirno utripalo. Ni ga samo čutila. Slišala ga je. V ušesih ji je odmevalo. Globoko je zajemala sapo. Počasi počasi se je umirila. Potem se je dolgo premetavala, bežno zadremala, se borila z morečimi jo sanjami, se zbudila, tako da pravzaprav ni vedela, ali spi, ali sanja, ali bedi. Samo po sanjah je lahko

sklepala, da je v resnici tudi spala. V sanjah jo je venomer zalezoval Lisjak... Prikazoval se ji je zdaj s pištolo v roki, zdaj z ostrim bodalom... Nastavil ji je bodalo na prsi in ji zažugal: »Zabodel ti ga bom naravnost v srce, če mi priči ne poveš, kam si skrila hašiš!« Vsa se je tresla, pa ni odprla ust. Bodalo se je čedalje bolj približevalo njenemu srcu. Hotela je zavpiti, poklicati očeta na pomoč, hotela je krikniti, a je le zagrgala. Planila je pokonci in si z rjuho obrisala potne prsi in obraz. Težko je sopla. Zločinec jo je preganjal še v bedenju. Bil je strašen, ves kosmat, iz oči so mu sikale strupenjače. Zakrila si je oči...

»Neumnost, neumnost!« se je prepričevala. »Pozabi nanj! Nič ti ne more, saj ga imaš ti v pesti!«

Skušala se je sama sebi posmehniti. Pa ni mogla. Vse je bilo tako neznanško žalostno! Pa se je mogel dati oče tako zapeljati! Njen oče, ki ga je tako spoštovala! Njen oče, ki so ga spoštovali vsi znanci, vsa bližnja in daljna okolica! »Poštenjak od pete do glave!« je rekel vsakdo, ko je govoril o njem. Dobro, preprečila mu je sodelovanje v zločinstvu, s tem pa ni mogla spraviti s sveta dejstva, da je dejansko zločin že zagrešil. Grda si! si je očitala. Zaradi tebe, iz ljubezni do tebe! Tako te ljubi, da je pogazil svojo čast, ponos, poštenje! Kako mu mora biti pri srcu? Ljubezen je lahko strahotna sila, ki ne pozna ne dobrega ne zlega! Ljubezen utegne ubijati. Zgrozila se je. Ta misel je bila pošastna.

Protj jutru je zaspala, a ko se je zaznal dan, je že bila budna. Vstala je, se umila, najprej stopila za hišo, odstavila lestev in jo položila na njeno staro mesto.

Stana Vinšek

MLADA POMLAD

KAJ V VETRU ŠEPEČE?
KAJ DAHNE IZ TRAT,
DA DUŠA VZTREPEČE:
PRIŠLA BO POMLAD...

KAJ LUČ IZZAREVA,
KI SIJE Z NEBA,
DA V SRCIH ODMEVA:
POMLAD BO PRIŠLA ...

KAJ V POLJIH SE ZGANE,
KAJ V GOZDU ŠUMI?
KAJ GRE ČEZ POLJANE,
KJER SNEG SE TALI?

ŽE ROSA S KAMENJA
ŽARI KOT ZAKLAD,
KO VAL HREPENENJA
PRIKLIČE POMLAD!

Danilo Gorinšek

Danilo Gorinšek — ime, ki ga od 1955. leta dalje zasledimo v skoraj vsaki novi številki GALEBA — je sredi februarja slavil svoj 67. rojstni dan. A ta njegov življenjski praznik zbledi spričo še pomembnejšega jubileja Danila Gorinšek slavi letos petdeset let, odkar je bila natisnjena prva njegova pesniška stvaritev. Izredno pomembni jubilej, ki priča o petdesetletnem delu neutrudnega, požrtvovalnega in najbolj zvestega sodelavca GALEBA Danila Gorinška, delu, ki je v celoti posvečeno otroški duši, kateri se je Gorinšek s svojimi prisrčnimi napol šaljivimi, napol resnimi stvaritvami znal približati in vanjo prodreti.

In v počastitev tega velikega Gorinškovega jubileja bo prav te dni pri založbi »Obzorja« v Mariboru iz-

Pomemben jubilej Danila Gorinška

šla pesniška zbirka »Vrtljak« z izborom njegovih najboljših otroških pesmi, kar pomeni za Gorinška veliko osebno in moralno zadoščenje. Še večje zadoščenje pa mu daje zavest, da so njegov trud poplačali številni bivši in sedanji otroci doma in v zamejstvu, ker so vzljubili njegove pesmi, ki iz otroške duše govorijo otroškemu srcu.

Danilu Gorinšku je bilo 17 let, ko je v prvih razredih celjske gimnazije začel pisati pesmi. Poslal jih je urednikom tedanjih mladinskih listov, ki so jih z veseljem sprejeli in objavili. Že tedaj so v teh stvaritvah spoznali nadarjenost mladega Gorinška in njegovo pesniško pojmovanje, ki je bilo zelo blizu svetu otroških sanj in predstav.

Kot osmošolec je Gorinšek zapustil gimnazijo — maturiral je kasneje v Ptuj — in se začel ukvarjati z gledališčem v Mariboru. V tistem času se je popolnoma posvetil pisanju otroških pesmi in sadovi tega dela niso izostali. Že leta 1927 je v Celju izšla njegova prva pesniška zbirka otroških pesmi »Maj«, o kateri se je tedaj zelo pohvalno izrazil pisatelj Fran Ksaver Meško. Tej zbirki sta v naslednjih dveh letih sledili še dve, in sicer »Pisani svet« in »Naokrog«.

Delo v gledališču je Gorinšku porodilo zamisel otroške igre in 1931. leta je napisal »Rdečo kapico«, ki jo vsi

dobro poznamo, saj jo je še pred štirimi leti igralo Slovensko gledališče v Trstu. Tej prvi igri je sledila četrta pesniška zbirka »Majdine pesmi«, potem peta »Zlata tička«, po vojni pa še šesta zbirka »Veseli raj«. Več Gorinškovih pesmi je tudi uglasbenih. Neštete so še druge stvaritve izpod peresa mladinskega pesnika in dramatika Danila Gorinška. Naj omenimo mladinsko igro »Silni bič« in številne druge krajše in daljše zgodbe in pripovedke, v katerih se Gorinšek rad ponorčuje s človeško neumnostjo in

jo v smešni obliki prikaže otrokom. Sedaj pa bo Gorinšek dočkal še jubilejno izdajo pesniške zbirke »Vrtljak«, ki pomeni počastitev njegovega petdesetletnega pesnikovanja posvečenega izključno najmlajšim. K temu pomembnemu jubileju se s čestitkami pridružujejo vsi mladi bralci Galeba in Gorinšku iz srca želijo, da bi še mnogo let ostal najzvestejši sodelavec Revije ter s svojimi izvirnimi, prisrčnimi in lepimi stvaritvami razveseljeval zamejske šolarje.

L. A.

Danilo Gorinšek:

Ilustr. Božko Kos

TINE SMOLA

Je bil deček, klicali so ga za Tineta in je bil prav toliko naglušen, kolikor je imel smole v življenju. Zaradi te nesrečne naglušnosti, ki je vendar ni bil prav nič sam kriv, ga je preganjala nevšečnost za nevšečnostjo.

Skratka: držala se ga je — kot že rečeno — smola. Zato so mu nekateri tudi rekali »Tine - smola«.

Neko nedeljo so vaški očanci stali v veži gostilne, kajti lilo je kot iz škafo. Med njimi je bil tudi Tine - smola in poskušal slediti pogovorom možakarjev. Seveda pa nič ni kaj prida razumel, ko pa je bil naglušen. Tedaj se je skozi gručo očancev prerinil starejši možak in jo je ucvril kljub hudi plohi na drugo stran trga. Očanci so se začudili:

»Kakšen šment ga le nosi po takem nalivu? In še brez klobuka je! Saj bi bil lahko še nekaj časa potrpel in v krčmi mirno snedel svojo malico!«

Tine-smola ni dobro razumel, kaj je menil možak, in ga vprašal:

»A?«

Možak je poznal nesrečnega Tineta, zato ni bil nič nejevoljen in je ponovil:

»Lahko bi bil mirno snedel svojo malico!«

Zdaj se je Tinetu zdelo, da je razumel. Iztrgal je nekemu betežnemu kajzarju palico in stekel za onim, ki jo je bil pobrisal kljub hudi plohi na ono stran trga.

»Tu imate palico, oča!« je ves zasopel in moker vzkliknil in štulil možaku palico. Le-ta pa seveda ni razumel nič šale, saj je bil moker ko miš:

»Palico mi štuliš, teslo zabito! Mar bi mi rajši prinesel dežnik!« In je namlatil Tineta-smolo, da je le-ta kar omahnil v lužo.

»Kar okoplji se, nemarnež nesramni!« je še pristavil.

Tine-smola pa kar ni mogel razumeti, zakaj ga je bil možak naklesil, obležal je kar v mlaki in spet nedolžno vprašal:

»A?«

Možakar pa se je le zasmejal:

»Kar ostani v mlaki!« Tine-smola pa si spet ni mogel kaj, da ne bi ponovil vprašanja:

»A?«

Toda tudi brezsrčni možakar je ponovil svoj odgovor:

»Kar ostani v mlaki.«

Spet se je Tinetu-smoli zazdelo, da je končno razumel, kaj mu je možak povedal. Izkobacal se je iz mlake, stekel do očancev, ki so še stali v veži gostilne, in jim sporočil:

»Je rekel oni, da ste — bedaki!«

Seveda jih je nesrečni Tine spet skupil, a od takrat sploh ne zine več nobene. Kar koli ga kdo vpraša, molči kot grob. In tako je tudi najpametnejše!

Danilo Gorinšek

Ilustr. Klavdij Palčič

Sreča

Če gre burja prek poljā,
če vihrā čez gore —
mirno v izbi je doma,
kaj nam burja more?

Če bi žalost k nam prišla,
dnevi neveseli,
radost je na dnu srca,
kam bi žalost deli?

Vojan Arhar

Ilustr. Božo Kos

KOTIČEK
ZA
NAJMLAJŠE

ZAMORSKA

LOBI, LIBI, LAJ,
PISAN PAPAGAJ
VPIJE, KRIČI,
KRILI, VREŠČI:
»PET ZAMORČKOV ZA VASJO
PREJLE SE KOPAT JE ŠLO!«

TEČE, TEČE, STARA REKA,
SONCE NA VSO MOČ PRIPEKA,
SIVI SLONČEK VODO PIJE,
NOSOROG PO BLATU RIJE,
DREMLJE PAPAGAJ,
LIBI, LOBI, LAJ!

»SUPER
GUPPY«V SVETU
TEHNIKE

Ne, ni leteči kit. Kar vidite na sliki, je orjaško transportno letalo »Super Guppy« za prevoz raketnih in letalskih trupov. Posebnost tega letala je v tem, da se njegov prednji del, kjer je nameščena pilotska kabina, odpre s pomočjo tečajev in tedaj se pokaže ogromno žrelo, ki lahko vase sprejme velike raketne ali letalske dele. Prednji del potem zaprejo in letalo je pripravljeno za vzlet. Nosijo ga zelo ozka krila, poganjajo pa štirje, danes skoraj že preživeli motorji na propeler.

To transportno letalo čudne oblike so zgradili v Združenih državah in ga uporabljali za prevažanje trupov raznih raket na vesoljsko izstrelišče na Cape Kennedy, ker se je ta način prevoza izkazal za najbolj praktičen.

»Super Guppy« je sedaj kupilo evropsko podjetje »Airbus Industrie« in ga uporablja za prevoz velikih delov novega ogromnega potniškega letala »Airbus 300 B«, ki ga v sodelovanju z Nemci in Angleži gradijo Francozi. S pomočjo »Super Guppyja«, ki je visok kot štirinadstropna stavba, prevažajo dele novega potniškega letala iz tovarn v Hamburgu, Bremenu in Co-

ventryju v francosko mesto Toulouse. Tam razne dele sestavljajo in iz teh bo nastalo veliko potniško letalo »Europa jet« za 300 potnikov.

Ta sistem prevažanja velikih delov letalskega trupa je najbolj enostaven. Zamislite si, kako bi bil zamuden prevoz z železnico ali s tovornjaki. Najbolj prikladen je zato »Super Guppy«.

V njegovo notranjost izgine v eni sami minuti že dograjen trup »Airbusa 300 B«. Prednji del »Super Guppyja« nato zaprejo, vzpostavijo vse priključke med pilotsko kabino, motorji in krmili in letalo je pripravljeno na svojo, največ 3000 kilometrov dolgo zračno pot brez ovir v prometu.

»Super Guppy« pa ima tudi negativne lastnosti. Njegov največji sovražnik je veter. Kadar piha, ne morejo odpreti velikega žrela zato ga morajo natovarjati v velikih halah. Če piha močan bočni veter, pa letalo ne more pristati. In še ena negativna lastnost: »Super Guppy« stane nekaj manj kot tri milijarde lir.

Črtomir Šinkovec:

POTICE

Mati so nam brašno dali —
pa ne vprašajte zakaj —
danes bomo potovali
daleč, daleč in nazaj:
po vodo gremo v Vodice
na Grmado po suhlad,
v Mlino pa po belo moko,
po rozine v Škofjo Loko,
v Medno po najslajši sat.
Mati spekla bo potice
bolj rumene kot cekin,
bolj dišeče kot oblice —
ne točite, malčki, slin!

Z
I
M
M
A

Bela zima
z brado kima,
burja piha ji v obraz,
a snežinke
potepinke
sedajo na zmrzlo gaz.
Žive meje —
gole veje —
nosijo srebrn okras,
pod odejo,
snežno prejo,
mlado žito snuje klas.
A sinicam,
drobnim pticam,
v bose je nožice mraz;
vrane črne,
lačne srne,
zajčki hodijo na vas.
Medvedek rjavi
si v goščavi,
skrit v brlogu brunda bas.
Na poljani
poteptani
je otrokom kratek čas,
tam možaka,
si snežaka
delajo, kriče na glas.

Ilustr. Bine Rogelj

Močnejši kot lev

S Tungom sta stala ob levji kletki. V njej je dremal levji samec, zdolgočaseno zdehal, renčal, grčal in naposled zarjul.

»Glej,« je dejal Tung, »lev, čeprav star, se vselej zaveda svoje kraljevske moči, toda pravi krotilec ga začara v krog svoje močne volje. Le tako se zver podredi krotilcu, da na njegovo kretnjo skače skozi ognjene obroče, krotko poseda v piramidi, sestavljeni iz zveri, in počenja še druge umetnije.«

Ne bodi len, se je Tiče drzno približal levu in ga nepremično gledal v oči. Lev se je umaknil in zleknil v kotu kletke.

»Dobro znamenje!« je Tung potrepljal Tičeta. »Krotilec ima največjo moč v očeh. Če mu uspe obvladati leva, bo zmogel tudi slona, tigra ali medveda.«

Ob kletkah je nekdo prihajal, se ustavljal in se pogovarjal z mogočnimi ujetniki. Čudno, niti ena zver ni zarjovela.

Bil je veliki krotilec Grock, lovec na zveri v afriških džunglah in lastnik velikega zverinjaka. Ko je opazil Tičeta, kako brez strahu pospravlja okoli kletk, je postal, potegnil cigaro in rekel:

»Fant, se ne bojiš? To niso tičnice s kanarčki.«

»Strahu ne poznam, pa tudi zveri se ne bojim,« je dejal Tiče.

»Koliko vem, bi rad postal krotilec,« mu je nekoč dejal Grock. »Sklenil sem, da te vzamem za učenca.«

Tiče je molče prikimal, vendar s tesnobo.

»Najprej boš moj pomočnik, da se privadiš. Za poskušnjo boš vodil slone.«

»Slone,« je vprašujoče pogledal Tiče.

»Slone,« je pritrdil Grock. »To so najbolj častitljivi očaki cirkusa, pa zelo razumne in nenevarne živali.«

Tako je Tiče iz cirkuškega pometaća in klovn postal Grockov pomočnik. Kmalu se je izkazal in Grock je bil z njim zadovoljen, saj mu je bil zvest tovariš v zverinjaku.

Poslej je moral Tiče vsako jutro sam k zverem. V vsem je posnemal Grocka. Polagoma se je spoprijateljil s sloni, medvedi in levi, pri tigrih pa je še vedno čutil mraz v kosteh.

Krotilec Grock je nenehno zatrjeval:

»Zveri imajo odličen spomin. Z njimi ne smeš ravnati kruto. Zveri se za okrutnost maščujejo.«

Tiče se je nekoč nalašč spustil v dvoboj s starim medvedom. Boj se je končal brez zmage, zato pa sta si postala z živaljo velika prijatelja. Po Trstu se je razširil glas o njegovi strahoviti moči. Vsak ga je hotel videti.

Grock si je želel ob nastopu zveri čimveč rjovenja. Prve so nastopile mlajše, pohlevnejše živali. Ko je lev prihrumel v areno, je v cirkusu nastala gluha tišina.

»To ni človek, to je čarovnik,« je o Tičetu menilo občinstvo. Tudi sam je čutil, da je v delu z zvermi odkril skrivnost, ki se ne da povedati z besedami. Z voljo in dobroto je kakor s pronicljivo lučjo posvetil v globino čustvenega življenja zveri. Tudi levov in tigrov.

To voljo in moč je Tiče naposled preizkusil na tigru, zahrbtni zveri, ki se ji je s strahom izmikal celo Grock. Ta je priznal: »Učenec je prekosil učitelja.«

Lojze Abram

Enajste zimske olimpijske igre

reprezentancami Sovjetske zveze, Vzhodne Nemčije, Švice, Nizozemske, Združenih držav, Zahodne Nemčije, Norveške, Italije, Avstrije, Švedske in drugih držav v najrazličnejših disciplinah alpskega in nordijskega smučanja, v drsanju, sankanju, skokih in hokeju na ledu. In res, kot predvideno je največ zlatih kolajn na zimskih igrah v Sapporu osvojila Sovjetska zveza.

Velike svetovne športne prireditve v japonskem mestu Sapporo je konec. Enajst dni je bila pozornost vsega sveta osredotočena na 11. zimske olimpijske igre in enajst dni so se najboljši smučarji, skakalci, tekači in drsalci vsega sveta v beli opojnosti zasneženih in zaledenelih prog kosali med seboj za najboljše uspehe in kolajne.

Že prvi dan zimskih iger je bilo razvidno, da bo borba za kolajne zelo ostra, zlasti med najmočnejšimi

bel španski smučar Fernandez Ochoa, ki je zmagal v slalomu in s tem priboril prvo kolajno za Španijo v vseh dosedanjih zimskih olimpijskih igrah. V veleslalomu pa je zlato kolajno osvojil Italijan Gustav Thöni.

Danilo Pudgar

Domovina alpskega smučanja Avstrija pa je v Sapporu precej razočarala, fančič sta se torej uvrstila med dvajsetorico najboljših skakalcev na svetu, kar pomeni velik uspeh, zlasti za Slovenijo. Žal je jugoslovanska hokejska reprezentanca imela manj sreče in deli četrto mesto v B skupini. Prve zimske olimpijske igre na azijski celini so

predvsem zaradi izključitve njenega najboljšega smučarja Karla Schranza. Avstrijka Annemarie Pröll je bila dvakrat druga in edino zlato kolajno za Avstrijo je osvojila Trixi Schuba v umetnostnem drsanju. Najbolj pa so v smučarskih disciplinah razočarali Francozi, ki so veljali za najboljše, medtem ko so se neprimerno uveljavili Švicarji, ki so osvojili štiri zlate kolajne.

Med Jugoslovani je bil najboljši slovenski skakalec Danilo Pudgar, ki je po dveh skokih na 90-metrski skakalnici zasedel odlično osmo mesto, medtem ko je njegov ekipni tovariš Peter Štefančič na 70-metrski skakalnici osvojil deseto mesto. Danilo Pudgar in Peter Šte-

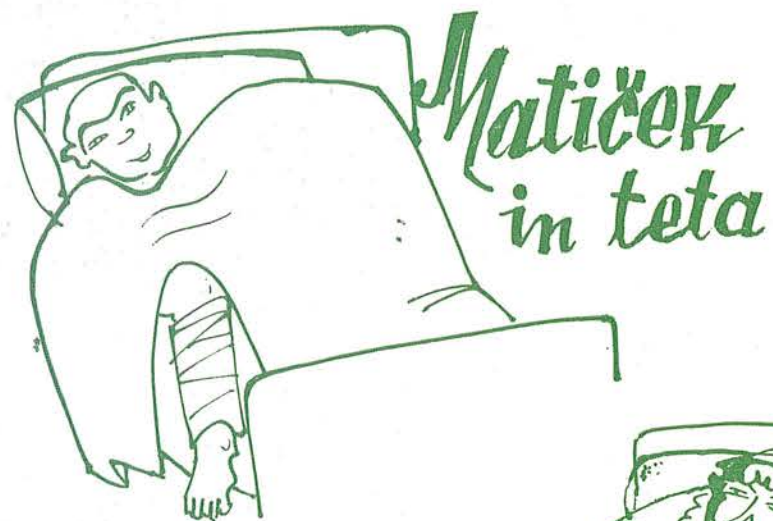
fančič sta se torej uvrstila med dvajsetorico najboljših skakalcev na svetu, kar pomeni velik uspeh, zlasti za Slovenijo. Žal je jugoslovanska hokejska reprezentanca imela manj sreče in deli četrto mesto v B skupini. Prve zimske olimpijske igre na azijski celini so vljudni Japonci zelo vestno pripravili in z velikimi kipi iz snega in ledu prisrčno sprejeli atlete. Zdaj je v Sapporu ostal le spomin na tekmovalno mrzlico, ki bo spet nastala čez štiri leta na 12. zimskih olimpijskih igrah v Denverju v Združenih državah.

Tone Batagelj: Ilustr. Klavdij Palčič

Vrabček

Vrabček, vrabček brez repa,
vrabček brez kožuha,
kaj bo, ko pride zima lepa,
a ti ostaneš brez kruha in kožuha?
Hej, rep mi bo zrastle lepši kot zdaj,
za kožuh bo zima skrbela.
A kruha?
V parku je pravi otroški raj,
v parku je večni direndaj,
kruha ničkoliko, ne bo nas, ne, zima
vzela.
Za koga? Za vrabčke, kaj ne da?
No, da, za pridne seveda,
Med otroci in vrabčki živžav,
še jaz bi se z njimi igral.

Ko se sankal je Matiček,
zlomil nogo je fantiček.
Tudi teta Vida stoka:
zlomljena je njena roka!
Sita sta okorne peze:
sitne mavčeve obveze.

Pa si misli vsak: »Res škoda,
da ne vzame ta neroda
fantkove še noge nase,
da ob njeni se zarase...
saj od leta si do leta
vse kosti polomi teta!

Spet bi sankal se Matiček,
žvižgal kakor ptič —
Le zakaj so včasih tete
prav zares zanič!«

Tat, ki ga je prignal mraz

Upajmo, da smo za letos prebrodili zimo. Hudo je bilo včasih za nas, še huje pa je bilo za živali. Zlasti za vodne ptice. Če jih ne bi bili ljubitelji živali tako vneto krmili — ne bi rad vedel, koliko izmed njih bi moralo poginiti od gladu.

Gospod Haveman seveda ni spadal med tiste, ki jih je to skrbelo. Pravzaprav ni to njegovo pravo ime, hočem ga pa tako imenovati, zakaj nikomur ni všeč, če ljudje o njem pravijo, da nima srca za živali.

Za gospoda Havemana vsekar svet ni bil v redu, če ob sedmih zjutraj ni imel svojih svežih kruhkov za zajtrk.

Zgodilo pa se je že drugikrat, da so kruhki pred hišnimi vrati brez sledu izginili. Besen se je gospod Haveman pritožil pri peku. Toda fant, ki je raznašal kruh, je zatrjeval, da je vrečico s kruhki vsako jutro položil zraven steklenice mleka ob hišnih vratih.

»Mogoče so si vrane ali veverice privoščile naše kruhke. Gozd je tako blizu. Uboge živali se morajo pač potruditi, da si najdejo kakršnokoli hrano,« je skušala gospa Haveman pomiriti moža.

»To je vendar smešno: vrane, veverice. Navsezadnje še vrabci! Kako le bi te male živali odnesle celo vrečko s kruhki!« se je razburjal soprog.

»Poglej no, skozi okno,« ga je skušala gospa Haveman spraviti

na druge misli, »kako lepo je gledati labode in vse te race in pionirke na ribniku!«

Vse zaman. Gospod Haveman je bil preveč jezen. In trdno je bil odločen, da bo tatiča kruhkov ujel prav pri dejanju.

Že ob šestih zjutraj se je naslednji dan spravil na prežo. Ulica se je počasi prebujala. Malo pred sedmo se je prikazal pekovski vajenec. Zdaj se bo zgodilo... In potem gospod Haveman ni verjel svojim očem: Od ribnika sem je počasi pricapljal labod. Pred Havemanovo hišico se je ustavil in se zmuznil skozi vrtna vratca. V trenutku, ko se je njegov dolgi vrat sprožil proti vrečki s kruhki,

je gospod Haveman brž odprl vrata, pomahal z obema ročama in ga plašil: »Kššššc, kššššc!«

Labod pa se ni ganil z mesta. Začuden je opazoval smešno prikazen v nočni halji. Potem je ravnodušno poprijel za vrečko. Ne da bi gospodu Havemanu privoščil vsaj še pogled in ne da bi le malo pohitel, je lepo počasi odračal tja, od koder je prišel.

Gospod Haveman je bil ves trd od presenečenja, gospa Haveman

pa se je ob tem imenitno zabavala.

»Živali so lačne. Kar se ti posedi ves dan na zmrznjenem ribniku,« ga je prepričevala. Gospod Haveman pa je godrnjal.

Odslej stojita zjutraj vedno po dve vrečki s kruhki pred hišnimi vrati. To drugo vrečko je gospod Haveman lastnoročno naročil pri peku — za laboda, ki tako lepo skrbi za svoje lačne tovariše.

Prevedla **Stana Vinšek**

KONJSKA ZGODBA

Nekoč sem se zbudil kakor vedno, a nisem bil v svoji lepi postelji, temveč v hlevu.

»V hlevu?« se boste vprašali začudeno. Bil sem namreč konj, lep lipicanec, ki ga je prejšnji dan kupil v konjušnici v Lipici neki slaven fiksanski jahač.

»Konj?« se boste vprašali. »Ali je to mogoče?« Res je, kakor je res, da pišem jaz osebno o svojem resničnem doživljanju!

»Konj, ki piše?!« bo vaše tretje vprašanje. No, da ne bo kakšnega nesporazuma, vam moram povedati vse od začetka. Bilo je pred letom

dni ali nekaj takega. Hodil sem po stezici blizu naše hiše, ko zagledam starko, ki je imela v roki lepo palico, toda grd obraz! Sredi nosu je imela prst debelo bradavico. Približala se mi je in spregovorila te čudne besede:

»Ker se nasmiháš moji prelepi bradavici, te bom začarala. Čira, čara, čiri, čari, čini, čeni, v konja se spremeni!« In... čudo, po tistih besedah sem bil spremenjen v konja. Nisem bil več na stezici, stal sem v hlevu.

Pa je prišel neki možak lepe postave in krivih nog — bil je namreč jahač — in vprašal gospodarja, za ko-

liko bi me prodal. Ta mu je odvrnil: »Dajte mi 1000 dolarjev in stvar je opravljena!« Jahač je bil Teksanec, sin kavboja, imenoval se je Tornado Kid. Ko me je plačal, me je odpeljal k svojemu letalu. Začel je nekaj brskati po komandni plošči, motor letala je zabrnal in zračno vozilo se je vzdignilo. Čez neka ur smo bili že v Texasu.

Tam me je kavboj odpeljal v svoj hlev, kjer mi je dal nekaj sena. Po tem revnem kosilu sem zagledal odprta vrata in izkoristil priliko, da si poiščem bolj radodarnega gospodarja. Zbežal sem. Gospodar pa me je opazil in stekel za mano z lasom: »Ti mrcina grda, pridi hitro nazaj!« Jaz sem moral ubogati, ker mi je bil vrat zajel v zanko svojega lasa. Ko me je zvelkel s silo k sebi, me je osedlal in skočil name. Bil je spreten jahač, a sem ga vseeno, podivjan od besa, vrgel s sedla. Še enkrat je poskusil, a spet sem ga vrgel, tokrat

v trnje. Zarjul je od bolečin, izustil za cel rožni venec kletvic, se opraskan pobral in odšel domov, jaz pa sem zdivjal v svobodo.

Napotil sem se v Los Angeles, kjer sem na glavni ulici spet nalezl na starko z bradavico. Tedaj sem ljubeznivo pogledal v njeno bradavico. Mislil sem si, da gledam rožico na njenem nosu, in zares je verjela, da mi je njena grdoba všeč, ter spregovorila: »Čara, čira, čara, čiri, čini, čeni, spet v fanta se spremeni!«

In glej! Bil sem spet Aleks, kakor sem še dandanes!

Aleks Mazzucca
2. št. Sr.š. »Sv. Ciril in Metod«
SV. IVAN

NEVARNA PUSTOLOVŠČINA

Bilo je nekega lepega dne, sonce je sijalo in taščice so veselo čivkale. Ozračje je bilo milo, pihal pa je južni veter. Kar naenkrat se je nebo stemnilo, začelo je grmeti in utrinjali so se bliski. Iz južnih dežel je prihajala velika nevihta. Hitro sem s pomočjo sestre zaprl okna in že se je ulilo. Deževalo je in pihalo vso noč. Prihodnje jutro je spet sijalo sonce in ptice so že prepevale ter čepale na žicah kot premrle stare ženice. Vse je bilo mokro: drevesa, travniki, avtomobili: v reki pa je voda tako bučala, da bi jo slišal tudi glušec. Pomi-

Linorez: **Franko Cej**

2. a r. Sr. š. »Sv. Ciril in Metod« SV. IVAN

slil sem, kako bi bilo lepo izdelati čoln in se odpraviti z njim po deroči reki. A takoj sem se zavedel, kako nevarno bi bilo spustiti se navzdol po vodnem toku: tvegati bi trčenje v kako skalo. A premagal sem svoj strah in sklenil, da izvedem svoj drzni načrt!

Če verjamate, je prav, čene, pa Bog pomagaj...

Vzel sem vse potrebno za svojo pustolovščino ter se napotil k potoku. Imel sem sekiro, kladivo, lopato in drugo orodje, ki je potrebno za izdelovanje čolna. Hodil sem kake pol ure ter prispel do cilja. Položil sem orodje na tla, vzel sekiro ter začel sekati veliko drevo. Drevo je s treskom padlo na tla, zvok pa je odmeval po vsej dolini. Uro pozneje je bil čoln narejen in v vodo in začel sem veslati.

»To je zares pustolovščina!« sem si mislil. Voda je

bila še mirna, a čim bolj se je ladja spuščala po reki, tem bolj je vodni tok narasčal. Skozi razpoke je začela vdirati voda in že so se mi začele noge tresti. Hotel sem zakričati, a zaradi strahu mi je zmanjkalo sapa. Zaslíhal sem grozen pok, čoln se je zdrobil in padel sem na tilnik pod neko obrežno skalo. Zagledal sem grozno temo in potem nič več.

Zbudil sem se v bolnišnici z obvezano glavo. Potipal sem obvezo, zdela se mi je zelo mehka. Ko sem jo še bolj potipal, sem začutil, da je tista mehka reč na čelu dlan moje mame.

»Joj, kako si vroč, ali imaš vročino?« sem zaslišal od daleč. In tedaj sem se zavedel, da moje strašne pustolovščine sploh ni bilo, da sem jo samo sanjal!

Davorin Danev
2. a Sr.š. »Sv. Ciril in Metod«
SV. IVAN

ŠOLARJI PIŠEJO

MIR V SVETU

Radi bi, da bi na tem svetu zavladal mir, da bi povsod nehale vojne. Želim, da bi se vse države združile, da bi se vsi imeli radi in bi pomagali revnejšim ljudem, posebno v Aziji in Afriki, kjer je mnogo lačnih.

V Evropi je deset držav združenih v E.G.S. (Evropska Gospodarska Skupnost). Združenje držav pomeni bratstvo. Pomagajo si v potrebi in skupno delajo za boljše življenje.

Bodimo si vsi bratje, pomagajmo si, združimo se in vzkliknimo z vsem srcem:

»Nočemo vojne!«

Darj Anldovič
5. r. DONADONI

Zelo lepo bi bilo na svetu, če bi povsod zavladal mir. Nikjer bi ne bilo več vojn in vsi bi se med seboj razumeli. Države bi se politično in ekonomsko združile. Vsi ljudje bi živeli mirno, na vseh celinah bi bilo boljše. Nihče bi se ne brigal, če si bele, rumene, rdeče ali črne polti. Vsi bi bili bratje. Ne bilo bi razlik med jezikovnimi in rasnimi skupinami. A da dosežemo to, se moramo boriti proti vojni. Na srečo imajo v Ameriki Organizacijo združenih narodov in Varnostni svet, ki takoj poseže vmes, če se dve državi bojujeta.

Mir pa je v veliki meri odvisen tudi od ljubezni, ki vlada v naših družinah.

Oh, da bi le kmalu na svetu zavladal mir!

Marko Mesesnel
5. r. DONADONI

Zelo lepo in prav prijetno bi bilo na svetu, če ne bi bilo vojn. Vsi bi živeli mirno. Vsi narodi bi se združili v eno državo. Belokožci, zamorci, rumenokožci in rdečkožci smo vsi bratje.

Tudi berač na cesti, ki ga morda kdo zaničuje, je naš brat. Kdor je bogat, bi moral pomagati revežem in lačnim.

Vsi bi se morali imeti radi med seboj. Sovraštvo naj izgine s tega sveta!

Države se bojujejo med seboj morda le za košček zemlje.

Marina Orel
5. r. DONADONI

Večkrat poslušam po radiu, da divjajo v nekaterih državah vojne. Vsak dan kažejo po televiziji Belfast v Severni Irski.

Bojujejo se katoličani in protestanti. Tudi v Aziji so vojne. Tam umirajo ljudje od lakote. V časopisu sem videla slike malih Pakistancev. Poznala so se jim rebra in vse kosti, tako so bili suhi.

Vojna prinaša lakoto, boleznin in bedo.

Kako bi bilo lepo, če bi vladala na svetu ljubezen in mir med narodi.

Tatjana Smerdel
5. r. DONADONI

KANARČEK

Moj ptiček rumeni
se Kiko imenuje.

Ves dan veselo poje,
se z mano vedno igra.
Bi rad zletel skoz' okno
na travico zeleno,
po vejicah bi skakljal,
s tovariši se igral.

Samo tako vesel bi bil
spomladi in poleti,
toda kje pozimi

bi mogel on živeti?
Bolje v kletki je živeti',
ko tam zunaj sam je led.

Ptički ubogi tam zmrznejo,
tu pa tebi je toplo.

Da ga bom razveselila,
kanarčko mu bom podarila,
da bosta skupaj le živela
in se vedno rada imela.

Nives Košuta
5. r. OPCINE

KAKO SEM PREŽIVELA POČITNICE

Božične počitnice sem preživela lepo. Na sveti večer sem komaj čakala, da pri-

deta očka in mamica domov z dela, da bomo naredili jaslice in božično drevo. Vesela sem bila, ko sta mamica in očka prišla. Mamica je najprej skuhala večerjo, po večerji pa smo se lotili dela. V sobi pri oknu je očka postavil smreko, nanjo pa smo začeli devati pisane balončke, dvoje vrst lučk, na vrh pa lepo zvezdo repatico. Pod drevesom smo naredili jaslice.

Ko je bilo vse narejeno, je bilo vse tako lepo, da nisem marala v posteljo. Mamica pa me je opozorila: »Nes, pojdi spat, da ne boš jutri zaspana, ko boš morala k maši.

Na božič popoldne smo šli voščit praznike k babici. Tam smo tudi ostali na kosilu. Vsi skupaj smo se potem odpeljali v Novo Gorico v hotel »Kekec«. Tam smo srečali teto Irmo z Igorjem in Mojco. Bil je lep sončen dan in smo se tudi slikali. Zvečer smo se vrnili domov. Doma pa smo na televiziji gledali še »Canzonissimo«.

Drugi dan je očka šel na lov in prinesel domov lepega zajčka. Tako smo imeli poskrbljeno večerjo za novo leto.

Za novo leto smo se s stricem Dušanom in teto Angelo odpeljali proti Zagrebu. Mamica in očka sta šla z nami do Postojne. Tam smo pokosili, mamica in očka sta šla potem domov, jaz pa s stricem in teto v Zagreb. V Zagrebu smo bili štiri dni. Tam smo bili v živalskem vrtu, kjer sem videla mnogo živali. V torek zvečer smo se vračali domov. Vozili smo počasi, ker je bilo na cesti precej snega. Tako sem preživela božične počitnice.

Ines Škabar
2. r. REPENTABOR

Počitnice sem preživel lepo. Prvi dan počitnic smo slavili rojstni dan mojega bratca. Šli smo tudi k babici voščit novo leto. Z babico smo se odpeljali v Lokev na kosilo. Bili smo tudi v Lipici. Vso pot je snežilo.

Silvestrovali smo doma. Mama je pripravila dobro večerjo in pekli smo koštanj. Zabavali smo se ob televiziji in igrali tombolo. Točno opolnoči je očka odprl

NATEČAJ

Šolarji, ne pozabite!

Uredništvo Mladinske revije GALEB je razpisalo nagradni natečaj za osnutek platnice, s katero bo opremljena Revija v prihodnjem letniku.

Rok za oddajo izdelkov v pokončnem formatu, v poljubnih barvah in z obveznim napisom GALEB, zapade nepreklicno 31. marca.

Zmagovalcu natečaja je Uredništvo namenilo bogato knjižno nagrado. Zato, dragi šolarji, pohitite! Hitro sezite po barvicah, svinčnikih in čopičih ter pridno na delo!

»Naš Dik«

Katja Sedmak, 5. r. NABREŽINA

steklenico penečega vina in voščili smo si srečno in zdravo novo leto 1972. Bil sem zelo vesel, ker še nikoli nisem dočakal novega leta.

Pavel Calzi
2. r. REPENTABOR

TEŽAVE NA LEDU

Zelo sem si želela sneg, a ga ni in ni hotelo biti. Joj! Kako sem se razveselila, ko je začelo naletavati. Naslednjega dne je bilo že mnogo snega in bila je tudi poledica. Očka me je peljal v šolo, a pouka ni bilo. Zato sem se vrnila. Takoj sem se preoblekla in šla klicat Patko, da bi se šli sankat.

Sankali sva se ves dan po ledu in snegu. Ko se je zvečerilo, sem hotela domov. A po naši strmi cesti nisem mogla več hoditi, ker je bila vsa poledenela. Tako sem se trudila, da sem padla. Začela sem jokati. Na pomoč sem klicala mamo. Mama pa je rekla: »Če si bila ves dan na ledu, moraš tudi priti domov!«

Spustila sem sanke in te so zdrsele daleč, daleč. Dobila jih je Patka in mi jih prinesla. Jaz pa sem si sezula čovlje in poskusila hoditi v nogavicah. Še bolj se je drsalo, pa sem se spet obula. Domov pa sem vendarle prišla.

Mama mi je skuhala čaj in vanj prilila malo ruma. Naslednjega dne me mama ni pustila iz hiše, ker je bila še hujša po-

ledica. Ostala sem v hiši, brala pravljice in pisala obnovo.

Suzana Škabar
2. r. REPENTABOR

ZIMSKI PLAŠČ PRIPOVEDUJE

Zimski plašč sem. Izdelali so me v tovarni »Beko« v Beogradu. Potem so me poslali v trgovino. Tam so me dali v izlozbo. Bil sem zelo lep, zato so me vsi občudovali. Na to sem bil zelo ponosen.

Nekega dne je prišla mlada gospa s sinom in me kupila. Ta pobič me je zelo zanemarjal. Nosil me je po soncu, dežju in snegu. Te spremembe so mi zelo škodovale. Zamenjali so mi tudi gumbe, ker je nemarni deček dva izgubil.

Še vedno mu služim, a nisem imel nikoli zadoščenja z njim. Torej, vidite, kakšno težko življenje imam.

Edi Galante
5. r. DONADONI

STARKA ZIMA

Letos je bila zima zelo ostra. Bil je tak mraz, da so bila vsa drevesa ledena. Na vrtu je bilo tako, kot bi bile same steklene palače. Največ snega in ledu je bilo na dvorišču. Tako je zeblo, da ni bilo pouka.

Doma smo močno kurili. Tudi jaz sem pomagal nalagati polena na ogenj. Ker je bilo mnogo snega, smo se lahko sankali. Cesta je bila tako spolzka, da so imeli skoraj vsi ljudje ledenike. Avtomobili in avtobusi so težko vozili in ni šlo brez zimskih gum in verig.

Gorazd Pučnik
2. r. RICMANJE

SNEG

Tistega jutra me je prišel buditi oče in rekel, da je toliko snega, da bo treba iskati cerkveni zvonik. Ko sem vstal sem ugotovil, da je snega le malo. Plast novega snega je bila tenka in zelo nevarna, ker je prekrivala led, aa ga nisi videl in si lahko zdrsnil.

Vse je bilo tiho. To tišino pa je premočil ropot tovornjaka s plugom.

Stari ljudje so tarnali, ker je zamedlo ceste, pločnike in dvorišča. Vsi so hoteli s čiščenjem in pometali s dvorišča in stopnice. Mi otroci pa smo morali v šolo, čeprav nas je vlekle, da bi se šli sankat.

Stojan Sosič
4. r. OPČINE

ZVONČEK

V gozdu, na sončni strani, rastejo zvončki. V zemlji imajo zvončki koreninice in čebulico. V čebulici ima zvonček hrano

Iz čebulice zrastejo dva suličasta lista in stebelce. Na koncu stebelca je tulec. Kadar tulec počni, pokuka bel cvet.

Zvonček je prvi znanilec pomladi.

Franka Poropat
2. r. ŽAVLJE

NA PUSTNI DAN

Zjutraj naj se vsak obleče, naj v gostilno hitro steče!
Tu bo družbo že dobil
in se z njo res veselil.

Naj harmonika prepeva,
po vsej vasi naj odmeva.
Vsak do jutra se zabava,
da se pustu poje slava.

Nadja Bizjak
4. r. REPENTABOR

FESTIVAL MINIBASKETA

V začetku januarja je bil prvi festival minibasketa, ki ga je priredilo športno združenje Bor. Na turnirju so nastopile še druge ekipe. Prvo tekmo smo zgubili,

v drugi tekmi smo zmagali, tretjo pa spet izgubili le za tri točke razlike.

Festival se je zaključil s mimohodom vseh nastopajočih. Okoli vratu smo imeli srebrne kolajne. Pri nagrajevanju so vse obdarili z bonboni, čokolado in keksi. Meni in kapetanu ekipe so dali še posebno nagrado. Kapetan je dobil vezi za smuči, jaz pa sem dobil uro.

Vsi veseli smo se vrnil domov. Doma se mama ni mogla načuditi in ni verjela svojim očem, ko je videla tako lepo nagrado.

Zmaga na turnirju me je tako razveselila, da sem vso noč na postelji igral košarko in kričal na ves glas, da sem bil naslednje jutro ves hripav.

V ponedeljek popoldne mi je telefonirala kapetanova mama. Zelo sem se razveselil, ko sem slišal, da nas želijo na radio za intervju. Po angleški lekciji sva se jaz in Andrej Pegan, ki je bil kapetan, napotila k trenerju na dom in skupaj smo šli na radio. V mestu ni bilo parkirnega prostora, zato smo se dolgo vozili okrog sodne palače. Končno smo le našli parkirni prostor.

Hodili smo približno sto metrov in že smo bili pred vrati radijske palače. Vstopili smo in pospremili so nas v urad. Bil sem hripav, zato sem govoril zelo tiho, a vse se je lepo končalo. Potem pa smo se veselo vrnil domov.

Igor Canciani
4. r. SV. IVAN

ZIMA SE POSLAVLJA

»Meni zima prav nič ne ugaja!« je potožila trobentica zvončku.

»Meni tudi ne!« ji je odvrnil zvončkljati zvonček.

»A ko rineš iz prsti in se skoraj zaman trudiš, da bi povečal čebulico, se tako upehaš, da jeseni prav rad zaspis pod belo odejo snega.«

»Pazi, poskrjij se, nas že iščejo!«

Res, deček in deklica sta že iskala zvončke in trobentice. Naša dva prijate-

lja pa trepetata pod suhim, šumečim listem.

Trobenčica je vsa v strahu pokukala izpod lista in videla, da je nevarnost že zdavnaj minila. Zato je z olajšanim srcem poklicala bratca in sta nadaljevala pogovor.

Danes po kosilu sem se šel igrat na dvorišče. Kar sem za garažo opazil nekaj belega. Pogledal sem bolje in videl, da so zvončki. Zelo sem se razveselil, ker sem po njih doumel, da je pomlad že pred vrati. Treba je počakati še kak teden, pa bo prišla cvetoča pomlad.

Igor Košuta

4. r. UL. RANDACCIO - GORICA

Čeprav so zimske igre v Sapporu že minile, je olimpijski duh še vedno živ. Prav gotovo ste vsi sledili poteku tekmovanj, zato vam ne bo težko rešiti teh ugank, ki so vse posvečene 11. zimskim olimpijskim igram.

Slika kaže izrednega atleta, ki je v Sapporu sam osvojil kar tri zlate kolajne v hitrostnem drsanju. Povedati morate njegovo ime in priimek ter ime države, ki jo smatramo za domovino hitrostnega drsanja.

Tri ostale ugank pa so naslednje:

A) Katera država je v Sapporu dobila največ kolajn?

1. Vzhodna Nemčija
2. Švica
3. Sovjetska zveza
4. Združene države

SONČNI ZATON

Jaz sem že velikokrat opazovala sončni zatoni. Najbolj mi je ostal v spominu tisti sončni zatoni, ki sem ga videla na morju.

Bilo je nekega jasnega dne. Rdeče sonce se je lesketalo v mirnem morju. Na sinjem nebu so se poznale rdečkaste lise. Tudi v čistem, modrem morju so se prikazale rdečkaste lise. Nato je sonce utonilo v sivih meglicah nad morjem. Majhne deklice so ga pozdravile:

»Na svidenje, ljubo sončece!«

Luč starega svetilnika je razsvetlila obalo, naše trudne oči pa so se počasi zapirale.

Nadja Marinčič

5. r. UL. RANDACCIO - GORICA

NAGRADNA UGANKA

B) Kdo je zmagal v slalomu?

1. Italijan Gustav Thöni
2. Francoz Jean Noël Augert
3. Jugoslovan Marko Kavčič
4. Španec Fernandez Ochoa

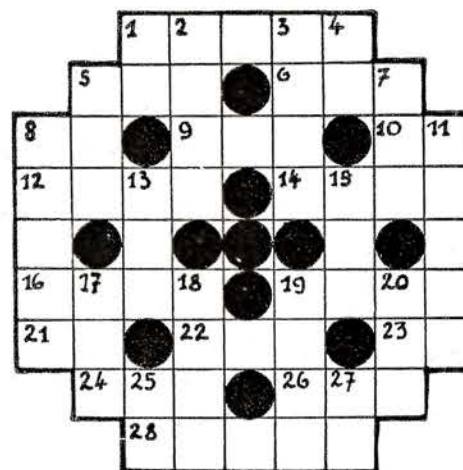
C) Kdo je za Avstrijo osvojil edino kolajno?

1. Karl Schranz
2. Trixi Schuba
3. Annemarie Pröll
4. Heini Messner

Na koncu še pravilne rešitve ugank iz prejšnje številke. Slikovna uganka: Primož Trubar, Raščica, 1551. Ostale ugank: A 3, B 2 in C 4.

Lepo slovensko knjigo dobi tokrat IGOR KOŠUTA, učenec 4. raz. os. šole v ULICI RANDACCIO v GORICI.

KRIZANKA

Vodoravno: 1. Gorsko sedlo pod Triglavom, kjer stoji Tržaška koča, 5. dva čevlja, 6. vprašalni zaimек, 8. avtomobilski znak Ravenne, 9. Adamova družica, 10. pesnitev, 12. domača žival z dolgimi ušesi, 14. poškodba na koži, 16. prvi človek, 19. minulo leto, 21. osebni zaimек, 22. kaže čas, 23. mednarodna avtomobilska oznaka I-rana, 24. na svetu si ga vsi želijo, 26. domača vprežna žival, 28. dalmatinsko mesto.

Navpično: Pritrdilnica, 2. velika ptica roparica, 3. prvi letalec, 4. avtomobilska oznaka Čačka, 5. drži hlače, 7. japonski denar, 8. del jopiča, 11. visoko pogorje na meji med Sovjetsko zvezo, Kitajsko in Afganistanom, ki mu pravijo tudi »streha sveta«, 13. število, 15. oče, 17. nastane ob gorenju, 18. reka na skrajnem vzhodnem delu Slovenije, 19. še žareča prihrumi iz ognjenika, 20. največja egiptovska reka, 25. predlog, 26. Organizacija Rokodelcev.

ZA BISTRE GLAVE

BESEDNE ZVEZE

VEJA — . . . . ., SLIKA — . . . . .,
SESTRA — . . . . ., NOGA — . . . . .,
M A T I — . . . . ., ZIMA — . . . . .,
KOZA — . . . . ., KRAVA — . . . . ., VI-
NO — . . . . ., KONJ — . . . . ., POČI-
TEK — . . . . ., DAN — . . . . ., EVA —
. . . . ., OLJE — . . . . ., ZDRAVNIK
— . . . . ., DEŽ — . . . . ., SNEG —
. . . . ., VEČER — . . . . ., JUTRI —
. . . . ., VEKA — . . . . ., PES — . . . . .,
KAJN — . . . . .

Zgoraj navedenim besedam poišči med spodaj navedenimi besede, ki so si med seboj v zvezi (n.pr.: knjiga — zvezek). Ob pravilni rešitvi dajo začetne črke novih besed lep pregovor.

ABEL - ADAM - BOLNICA - BRAT
- DANES - DEBLO - DELO - JESIH -
JUTRO - LED - MAČKA - NOČ - O-
BLAK - OČE - OKO - OKVIR - OSEL -
OVCA - POMLAD - ROKA - SOD - VOL.

POSETNIČI

EDI RUNK

IGO VACINJ KNEZ

Gospoda delata v nekem založniškem podjetju. Kaj je prvi po poklicu in kakšen je oddelek, v katerem je drugi uslužben?

Rešitve ugank pošljite čimprej na naslov: Uredništvo »Galeba« - Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.

REŠITEV UGANK IZ 4. ŠTEVILKE

BESEDE Z NASPROTNIM POMEMOM: Plitev, raskav, enak, šibak, enostaven, reven, ena, nov. Začetne črke dajo priimek: PREŠEREN.

DOPOLNJEVALKA: Vsakdanji, malica, podlasica, zahvala, risanka, zavoj, repa. Pregovor se glasi: VSAKA LISICA HVALI SVOP REP.

KRIZANKA LAMPIJONČEK: *Vodoravno:* 1. sel, 2. ilo, 3. Rik, 4. ute, 5. pav; *Navpično:* 1. sirup, 2. elita, 3. Lokev.

REBUS: Kopa L Nica — Kopalnica.

REŠITVE UGANK IZ 4. ŠTEVILKE SO POSLALI: Damijana Fabjan, Silva Perčič, Nataša Ščuka, Miloš Pirc, Miran Furlan, Romana Maiano, Angela Milič, Nataša Škrk, Alna Gruden, Agata Gruden, Agata Gruden, Darma Purič, Aleks Milič, Bruno Pegan, Rado Milič, Barbara Gruden, Marjan Lavrenčič, Darij Berce, Danila Milič, Nadja Cesar, Nada Gherlani, Loredana Sedmak, Jože Bitežnik, Anica Rebula, Marina Milič, Vasilij Guštin, Jožko Milič, Nevenka Škrj, 4. in 5. r. ZGONIK. Ingrid Vigni, Verica Zvab, Marija Kristina Cupin, Renata Gabrijelečič, Dora Tomsich, Tatjana Mesesnel, Tatjana Smerdel, Erika Rončelli, Marina Oreš, Igor Švab, Darij Anlovič, Marko Mesesnel, Aldo Cunja, Edi Galante, Fabij Mazzucca, Boris Gruden, 4. in 5. r. DONADONI. Igor Škamperle, 4. r. SV. IVAN. Marko Perčič, Stojan Sosič, Martina Repinc, Nives Košuta, 4. in 5. r. OPČINE. Mirjam Vescovi, 5. r. DOBERDOB. Nadja Apollonio 5. r. SV. ANA. Alba Rebula in Ivana Pertot, 4. in 5. r. NABREŽINA. Daruj Legiša, Silvano Legiša, Vilma Colja, Volter Legiša, Franko Tolloi, Vilma Trobec, Marino Legiša, 2., 3. in 5. r. CEROVLJE. Olga Tavčar, 3. r. DEVIN. Andrej Pupis, 2. r. SESLJAN. Tanja Kuret, 2. r. RICMANJE. Miran Vižintin in Nadja Marinčič, 4. in 5. r. UL. RANDACCIO - GORICA. Bruna Visintin, 5. r. PEVMA. Eliana Premolin, Savina Kozina, Loris Zobec, Miran Klun, 5. r. BOLJUNEC. Gabrijela Basezzi, Suzi Rakar, Damjan Purger, Franka Propopat, Fabija Sosa, Maura Mauri, Romana Pečarič, Darija Gombač, 1., 2., 3., 4. in 5. r. ŽAVLJE. Nadja Bizjak, 4. r. REPENTABOR. Marina Počkaj, 5. r. BARKOVLJE. Suzana Furlanich, 5. r. PROSEK. Miran Visintin, Igor Košuta, Nadja Marinčič, Marko Vogrič, 4. in 5. r. UL. RANDACCIO - GORICA. Franka Zoch, Eleonora Zupančič, 5. r. SV. IVAN. Lojzek Guštin, Rudi Purič, Avrelij Ravbar, Suzana Škabar, Sandro Guštin, Ines Guštin, Loredana Guštin, 2. in 4. r. REPENTABOR.

IZŽREBANI SO BILI IN DOBE NAGRADO: Olga Tavčar, 3. r. DEVIN, Mirjam Vescovi, 5. r. DOBERDOB in Miran Klun, 5. r. BOLJUNEC.